

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Primis novi Evangelii Ministris nomina sua mutare usitatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

ne audire, neque ullius Commentarios legere dignetur. Id vero Deo summopere displicere, qui nolit, ut subsidia ista negligamus, huncque despectum atque arrogantiam in nonnullis acerbe aliquando vindicet. Horum vero Ministrorum quorum opera Calvinus ad institutum suum promovendum ac perturbandam Galliam usus est, præcipui fuerunt. Antonius Rupi-Chandeus, & Massonius, quæ ille Lutetiam ablegavit, ut novi Evangelii Ministerio fungeretur, dum ipse interea Genevæ tamquam in specula sedens novæ suæ Christianitatis universam Rempublicam vericaret ac moderaretur.

II. Quemadmodum vero Aneas & socii abjectis Trojanis insignibus & armis Græcorum assumerunt, ut sub falso eorum prætextu tanto tutius latere, tantoque facilius Græcos fallere possent: sic novi isti Evangelistæ, ne nihil haberent quod novum non esset, nova suscepta à Calvino novo Apostolo missione, nova etiam nomina sibi indiderunt, ac nova insignia præ se tulerunt. Angelus Vermilius, Petrus Martyr, Jacobus Cocus, Justus Jonas, Joannes Massonius primus Parisiensis Ecclesiæ Minister, la Riviere; Joannes de Pleurs, Espoir; Claromontius primus apud Rupellanos minister, Fontanus appellari voluerunt. Fuir qui repudiato Geberri nomine de Bergeri; alius de Tréblert, pro de Roches dici voluit. Ipse ille Rupi-Chandeus Sadacl deinceps, Colonius, Batellus; le Gai, de la Pierre, idemque etiâ Boisnormandus dicti sunt. Carolus de Albiac suscepto ministerio de Pleffis; Andreas Masurius, la Place, alii aliis nominibus noti fuerunt. Quin etiâ magus ille Theodorus Beza, quem primum Genevam cum Candida sua venisset, eleganti & convenientis ominis nomine, Tibaldum Maium se appellavit.

Persuaserant sibi forte isti homines, quemadmodum Deus, ut inquit S. Hieronymus, servorum suorum nomina numquam mutavit quin magnum aliquod mysterium simul indicare voluerit; sic quoque hanc suorum nominum permutationem mysticè aliquid habere simplices existimatos. Aut quemadmodum Romani Pontifices suscepto Pontificatus inunere, pristino deposito nomine novum sibi sumunt, nequaquam propterea Baptismo, ut hæretici calūniantur, renūciantes, sed id indicantes, cum nova hac & suprema in terris dignitate novam se quasi naturam & virtutem accipere: sic ministri illi inunere voluerunt, se ad ministerium vocatos velut depositis veteribus exuviis, quasi novos homines repente prodire. Sed quemadmodum serpens etiam si veterem pellem deponat, non tamen serpentis naturam de-

ponit; sic isti, etiam si pristina nomina mutarint, non tamē indolem ac mores mutarunt, ne hilo quidem meliores, immo multo deteriores facti. Idem fateor institutum ab iis observari, qui religiosum Cappucinorum ordinem ingrediuntur: sed longe diversissima ratione. Cui enim non admirationi sit, homines reperiri tanto religionis ardore inflammatos, ut abjecta purpura, abjecto torque aureo, abjectis ceteris equestrium ordinum insignibus, lacernam ac cilicium sibi sumant, Mundumque cum omnibus suis rebus æternum valere jubeant? Sed facile iam illam cogitationem omitto, quam ob causam nominum hæc mutatio, quæ in secreto plerumque non verum quando ad ministerium recipiebantur, fieri solebat, à Prædicantibus introducta atque usurpata sit. Neque enim alios quoque, quos tamen multo plures possem, eandem ob causam sub censuram hoc loco vocare volo. Illud tantum addo. Quemadmodum inter animantia quædam sunt quæ pedum suorum vestigia, præsertim circa cubilia & latibula sua confundunt, ne à venatoribus pervestigentur ac deprehendantur: sic multos ex illo hominum genere hac nominum mutatione, vel prioris suæ vitæ turpitudinem, vel generis sui infamiam, tegere, vel denique periculis se subducere voluisse. Jam ad Calvinum revertamur.

Calvinus Genevæ tantam obtinebat auctoritatem, ut non modo ab omnibus, etiam ipsi Reipublicæ primoribus observaretur ac coleretur, verum etiam quasi adoraretur. Cujus rei Beza lepidum adfert exemplum ejus, qui quum morti jam vicinus esset, persuadere sibi non poterat à Deo sibi peccata remissa esse, nisi à fidei illo Dei servo, quem toties ante ac tam graviter offenderat, itidē veniam impetrasset. Idque in illius laudem Beza dicit, Calvinum vitam describens. Id vero etiam intelligi potest ex illa contentione, quæ inter Italum quendam & Sabaudum extitisse fertur, Sabaudum Calvinum non modo ad cælos usque, sed etiam supra S. Paulum efferente. Quid? Beza ipsum audiamus, quodam loco aperte profitentem, se quæ à Calvino profecta sunt, non minus recipere, & merito quidem, quam ea quæ ex Domini ore sint prolata. Hanc vero suam auctoritatem Calvinus non minus imperiose exercuit quam humiliter alii deserebant. Quæcumque vellet, fiebant; nec quidquam quod non vellet, fieri poterat. Quod si quis contra ipsum vel formam Ecclesiæ aut Reipublicæ ab ipso introductam, disciplinam præcipue Ecclesiasticam hincere auderet, statim illud audiebat:

Cornu ferit ille, cæveto.

Na 2

In quo